

Udfaldet af Kappelstriden om Enslev-Billedet var kort forinden bleven bekendtgjort og havde givet Anledning til et mægtigt Postyr i Pressen. Det var som sædvanlig Karl May, der havde sat Ild paa. Han havde haft det Indfald at fremstille den store politiske Fører som en fjortenaars Landsbyknøs, der i fattig Konfirmationsdragt, med Klædebylt og Stok, er paa Vandring fra Hjemmet ud mod den Verden, hvis Erobrer han skulde blive. Figuren var anbragt i siddende Stilling paa en Grøftekant ved en ensom Hedevej, og med brutal Virkning var den vanføre Fod stukket ud i Billedets Forgrund. Men Udtrykket i den svagelige Drengs blege Ansigt, Blikkets brændende Uro, der var som en Genspejling af Stormhimlen over det øde Landskab, var genialt grebet og forsonede med det meget frække og uredelige i Udførelsen.

Paa Grund af Karl Mays Virksomhed ved „Hverdagen“ havde Censurkomiteen imidlertid paa Forhaand ladet ham ude af Betragtning. I Komiteens afsluttende Møde stod Valget mellem Karsten Froms Folketings-Interiør med dets virtuøsmæssigt behandlede Rum og mange flot hensatte Portrætter og saa en ældre, anset Kunstners dygtige, men konventionelt opfattede Billede af Enslev som Ministerpræsident. Udfaldet af Afstemningen blev et absolut Flertal for Karstens Billede, som man i Rigdagsskrene havde interesseret sig stærkt for paa Grund af det Idealitetens Skær, han havde forstaaet at lægge over de portræterede Herrers Træk. Selv Gjørup